Gnoza

Scris de Editor VOPUS

Principiile de bază ale marii înţelepciuni universale sunt întodeauna la fel. Aceleaşi învăţături au fost predate de marii iniţiati din toate timpurile în şcolile de mistere. Cunoaşterea superioară este atemporală şi impersonală. Buddha, Iisus, Mahomed, Quetzalquatl - toţi au transmis o învăţătură care se completează, însă care în esenţă este aceiaşi fiind doar adaptată la perioada de timp şi la înţelegerea oamenilor din vremurile respective. Şi în zilele noastre este aceeaşi dintotdeauna însă este adusă într-o forma revoluţionară în acord cu epoca în care trăim. Şi are acelaşi obiectiv: unirea omului cu Divinul.

***Samael Aun Weor**: „Dialog între Maestru şi discipoli”*

Autocunoaşterea

A răspunde în mod serios la cele trei mari întrebări ale filozofiei eterne: Cine suntem? De unde venim? şi Încotro mergem? este o necesitate primordială a fiinţei umane din toate timpurile. Din cele mai vechi timpuri omul a căutat răspuns la întrebările care îl frământau, a căutat să afle ce a fost înainte de-a se naşte, ce este în prezent şi ce va fi după ce va părăsi această lume - sau altfel spus de unde venim, de ce trăim, încotro mergem.

Căutătorul sincer a început în mod înţelept să caute răspunsuri în interior, să se cunoască pe sine. Ca o dovadă în acest sens, pe frontispiciul templului lui Apollo din Delphi, o veche maximă spune: *”Homo nosce te ipsum”* (în greacă Gnothi Seauton, atribuită primului filozof grec Thales) şi înseamnă *“Omule cunoaşte-te pe tine însuţi”* continuarea fiind *“şi vei cunoaşte universul şi zeii”*. Remarcăm aici cuvântul **cunoaştere**. Vorbim însă despre o cunoaştere superioară, transcedentală, o cunoaştere a ceea ce este cu adevărat Divin.

Tipuri de cunoaştere

Există într-adevăr mai multe tipuri de cunoaştere. Cunoaşterea comună, obişnuită, este necesară în viaţa de zi cu zi pentru a ne descurca mai uşor în societate, la serviciu, acasă; este cunoaşterea care ne permite să ne câştigăm painea, să preparăm hrana, să ne întreţinem locuinţa etc.

Cunoaşterea intelectuală este cea pe care am dobândit-o în urma educaţiei şi experienţei intelectuale şi ea este condiţionată şi limitată de factori circumstanţiali, care ţin de forma sau stadiul societăţii la un moment dat.

Şi există cunoaşterea superioară, cunoaşterea misterelor fiinţei umane dincolo de lumea materială - la acest tip de cunoaştere se referă **Gnoza**. Fiecare fiinţă umană dispune de capacitatea de a investiga şi a afla răspunsuri la întrebările existenţiale. Această cunoaştere se află în interiorul nostru, aceasta este **Gnoza**.

Etimologia termenului GNOZĂ

Anunţând zorii unei noi zile pentru omul contemporan, **Gnoza** de ieri, de azi şi dintotdeauna răsare ca un *soare de bunăstare*. Dicţionarele subliniază că acest cuvânt ***"Gnoză"*** este de origine greacă şi se referă în sensul general la Cunoaştere. Însă, într-un sens mai profund, cuvântul ***"Gnoză"*** face aluzie la o cunoaştere revelată, la un Modus Operandis, care explică fenomenele fizice şi metafizice privitoare la Univers şi la om ca *„protagonist"* al acestuia.

Principiile de baza ale marii intelepciuni universale sunt întodeauna la fel. Aceleaşi învăţături au fost predate de marii iniţiaţi din toate timpurile în şcolile de mistere. Cunoaşterea superioară este atemporală şi impersonală. Buddha, Iisus, Mahomed, Quetzalquatl - toţi au transmis o învăţătură care se completează, însă care în esenţă este aceeaşi fiind doar adaptată la perioada de timp şi la

înțelegerea oamenilor din vremurile respective. Şi în zilele noastre este aceeaşi dintotdeauna însă este adusă într-o formă revoluționară în acord cu epoca în care trăim. Şi are acelaşi obiectiv: unirea omului cu divinul. Pentru că ştim că această ruptură s-a produs în timpuri arhaice odată cu păcatul originar din Biblia ebraică, cu acea cădere a îngerilor. **Gnoza** ne arată că este posibil să revenim în sânul divinității, şi ne ajută să o facem.

Gnoza se referă la ştiința tuturor ştiințelor, acea artă care, ca fruct al unei inspirații revelate, înalță artistul până a-l face să fuzioneze cu opera sa. Gnoza, nefiind o filozofie, este totuşi veriga de legătură care uneşte lanțul istoric al dezvoltării gândirii umane şi dă, de asemenea, răspunsuri precise şi logice la dilema neliniştitoare a lui *"a fi"* sau *"a nu fi"*, care se dezbate pe terenul conştient şi cognoscibil al fiecărei persoane.

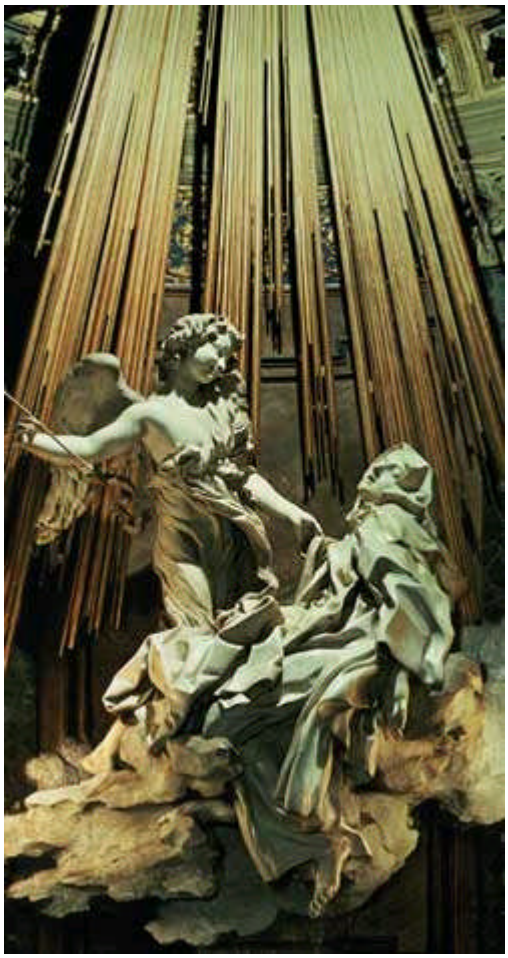

„Gnoza este o învățătură cosmică care aspiră să readucă în interiorul fiecăruia dintre noi capacitatea de a trăi într-un mod conştient şi inteligent" spune părintele gnozei contemporane, **Samael Aun Weor**. Ea este despărțită total de intelectualismul arid, ambiguu, speculativ, de lumea aridă a teoriilor care crează confuzii şi îndoieli intelectuale. Fără a fi o religie, Gnoza este cheia legitimului *„religare"*, susținut în orice sistem religios, oricare ar fi fost epoca sa de apariție şi modalitatea de expresie.

La rândul său, cuvântul **GNOZĂ** a dat origine la alte noi cuvinte-concepte, astfel avem:

PREGNOSTIC: Adjectiv care semnalează acele forme de gândire care din exterior seamănă cu gnosticismul autentic deşi nu înglobează în structura lor generală finalitatea Gnozei.

PROTOGNOSTIC: Este orice sistem incipient sau germinal care aspiră la reunirea cu izvorul gnostic.

Multe definiții au încercat să monopolizeze sensul adevărat a ceea ce trebuie să înțelegem prin **Gnoză** sau **Gnosticism**. Acest fapt creează certe dificultăți când se încearcă prezentarea pe larg a dezvoltării gândirii gnostice, în mare parte datorită faptului că multe documente de încredere, care structurau sistemul gnostic de altă dată, astăzi nu mai există. În consecință, au fost emise multe afirmații *„aventuroase"* promovate de unii investigatori cărora le lipseau izvoarele adecvate referitoare la aceste teme.

Investigatorii imparțiali au afirmat întotdeauna că **Gnosticismul** este un fenomen foarte personal, propriu, legat de activitatea Conştiinței în om, în străduința acestuia de a descifra misterele care-i relaționează existența cu cea a Creatorului său, precum şi rezultatele care derivă din această legătură necunoscută. Gnoza devine astfel o cunoaştere revelatoare, eminamente practică, care caută să semnaleze atitudinea corectă a omului în fața vieții şi să o conducă, prin intermediul unor trăiri şi experiențe personale, la soluționarea enigmei propriei sale existențe.

Această cunoaştere universală şi atemporală din care a emanat imensa asemănare teologică, filozofică, artistică şi simbolică a marilor civilizaţii ale trecutului, este dovada că toate au la origine acelaşi izvor. „JANA", „YANA", „GNANA" sau „GNOSIS" este ştiinţa lui JANO sau ştiinţa Cunoaşterii INIŢIATICE, ştiinţa lui ENOICHION sau a Proorocului. Cuvântul „JINA" de la care provine termenul „Gnosis" nu este decât pronunţia în castiliană a cuvântului amintit mai sus; adevărata sa scriere derivă din Persană şi din Arabă şi nu este „JINA", ci „DJIN" sau „DJINN" şi astfel îl vedem folosit de mulţi autori.

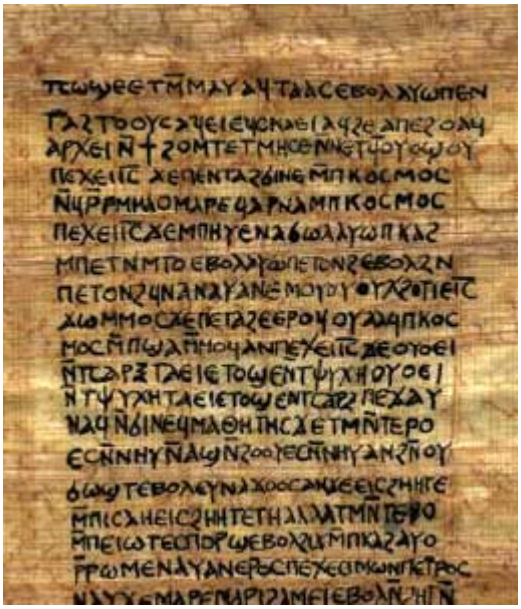

O persoană cu o minimă erudiţie în domeniu nu va cădea azi, ca mai demult, în eroarea simplistă de a scoate la iveală curentele Gnostice ale vreunei laturi spirituale exclusive. Deşi este cert că trebuie să ţinem cont de învăţăturile gnostice conţinute în elementele Elenistice şi Orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Tibetul, Palestina, Egiptul etc., să nu ignorăm principiile gnostice perceptibile în sublimele culte ale populaţiilor Nahuatl, Toltecă, Aztecă, Zapotecă, Mayaşă, Incaşă, Chibcha, Quechua etc. din America Latină.

De-a lungul timpului cei care au căutat *"fenomene"*, pasionaţi de pitorescul lucrurilor *"extra-ordinare"*, încercînd să exploreze lumea de dincolo de dogme, chiar dacă nu au investigat în profunzime învăţăturile sacre, au fost propulsorii unor concepţii noi, autonome şi cu aceasta au făcut posibilă înflorirea investigaţiilor asupra istoriei religioase a gnosticismului, la care asistăm de mai bine de treizeci de ani. Istorie îmbogăţită azi, din fericire, prin descoperirile de la **Nag Hammadi**, **Turfan** şi **Qumran** şi prin atenţia tot mai mare care se acordă gândirii tradiţionale a Orientului.

Mărturiile gnostice pe care le avem până în prezent se extind până în epoci şi locuri diferite. Şi ceea ce pentru mulţi autori reprezintă un inconvenient, rezultă a fi un avantaj pentru **Gnoză**, deoarece oricare ar fi fost mediul naşterii şi existenţei sale, mărturia gnostică exprimă întotdeauna aceeaşi realitate: *"o înţelegere totală a ceea ce este"*, prin care se înţelege existenţa a tot. Şi în această înţelegere intervin două elemente:

a) Gnoza;
b) Expresia sau relatarea pe care această Gnoză o dă despre sine

Teologic am putea afirma că **Gnostic** este acela care posedă **Gnoza**, Cunoaşterea. Însă e clar că această cunoaştere scapă analizelor raţionale obişnuite; corelaţia acestei Cunoaşteri este intimitatea infinită, spirituală a persoanei.

Este evident aşadar, că oriunde un om a reuşit să se apropie de realitatea supremă care sălăşluieşte în interiorul său, el a putut să primească lumina adevărată care emană din izvorul iniţial constituit de către *„Monada sa Divină“*, ca să folosim limbajul lui Leibniz.

Este prin urmare depaşit să ne gândim la Gnoză ca la un simplu curent metafizic introdus în sânul creştinismului, aşa cum sugerează unii autori sau dogme. **Gnoza** constituie o atitudine existenţială cu caracteristici proprii, înrădăcinată în cea mai veche, elevată şi rafinată aspiraţie ezoterică a tuturor popoarelor, a cărei istorie, din păcate, nu este bine cunoscută de către antropologii moderni.

Aşa cum afirmă **Samael Aun Weor** *„Gnoza este un funcţionalism foarte natural al conştiinţei; o PHILOSOPHIA PERENNIS ET UNIVERSALIS”*. Fără îndoială, **Gnoza** este cunoaşterea iluminată de Misterele Divine, rezervată şi revelată unei elite autoselecţionate. Cuvântul ***„Gnosticism”*** închide înăuntrul structurii sale gramaticale ideea de sisteme sau curente dedicate studiului Gnozei. Acest Gnosticism implică o serie coerentă, clară, precisă de elemente fundamentale, verificabile prin intermediul experienţei mistice directe: *„Blestemul din punct de vedere ştiinţific şi filozofic”*, *„Adam şi Eva din Geneza Ebraică”*, *„Păcatul Originar şi ieşirea din Paradis”*, *„Misterul lui Lucifer-Nahuatl”*, *„Moartea Sinelui Însuşi”*, *„Puterile Creatoare”*, *„Esenţa Salvator-ului Salvandus”*, *„Misterele Sexuale”*, *„Cristosul Intim”*, *„Şarpele Ignic al Puterilor Noastre Magice”*, *„Coborârea în Infernuri”*, *„Întoarcerea în Eden”*, *„Darul lui Lucifer”* etc.

Cel care nu s-a preocupat niciodată să sondeze în profunzime fundamentele doctrinare ale *eternei Gnoze* poate cădea uşor în tentaţia de a-şi forma o idee rapidă despre ceea ce implică această cunoaştere şi, în consecinţă, prea puţin obiectivă şi reală. Secole de-a rândul oamenii au ignorat postulatele gnostice despre condiţia omului în cadrul creaţiei. Este indubitabil că umanitatea a degenerat o dată cu trecerea secolelor şi, pentru a dovedi aceasta, este de ajuns să ne uităm la întunecatele pagini ale istoriei negre şi ne vom da seama că în loc să devenim mai buni, am devenit mai răi în toate privinţele.

Mulţumită **Gnozei** mistica poate să devină ştiinţifică şi ştiinţa să devină religioasă. Astfel se traversează abisul creat de intelect, între ceea ce numim Dumnezeu şi om, ca protagonist al creaţiei.

Este evident că finalitatea ştiinţei JINA sau Gnostice este trezirea în om a tuturor posibilităţilor

sale latente infinite. Această muncă este cunoscută în argoul gnostic ca *"autorealizarea intimă a Ființei"*.

„Căutați adevărul şi el vă va face liberi!"

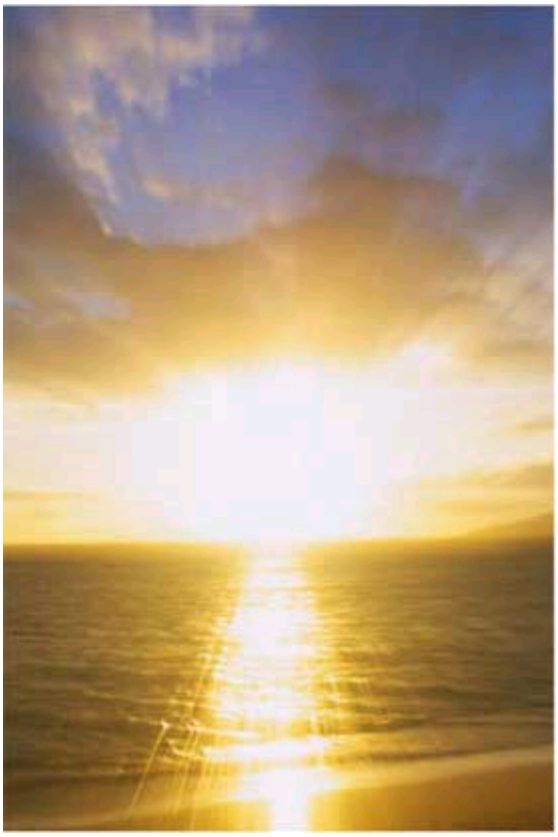

BOOKMARK

Închidere fereastră